

လပင်းပိုပို

နှလုံးသားထဲကမြှောက်ဆရာ

အခန်း (၁)

ယုဇနပလာဇာပထမထပ် ကားရပ်နားရာ၊ ကားပါကင်နေရာမှာ ကားကိုတစ်နေရာရှာရပ်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သော ခင်ညက်ညော သည် နောက်မှ ပွမ်ခနဲ ကားဟွန်းသံကြီးကြောင့် လန့်ဖျပ် တုန်တက်မ တတ် ဖြစ်သွားရပါသည်။ ။ သာမန်နေရာ ပြင်ပမှာ ကားဟွန်းသံဟာ ဘာ မှ လန့်စရာမရှိပေ မဲ့ ဒီနေရာမှာ ကြားရသည့်ကားဟွန်းသံက နံရံတွေ ဆီ ပဲ့တင်ပြန်ရိုက်ပြီးမှ ဟိန်းထွက်လာတာမို့ နားထဲ စူးရှကလေးသွား အောင်ကို အကျယ်ကြီးမှ တကယ့်အကျယ်ကြီး ...။

ခင်ညက်ညောက နောက်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် နောက်မှာ ရ ပိထားသော ကားတစ်စီး ထဲမှာ လူရွယ်တစ်ယောက်က ကားပြုတင်းမှ ခေါင်းထွက်ကာ သူ့ကို လက်လှမ်းထောင်ပြထားသည်။ ။

“ဘာလဲရှင် .. လန့်လိုက်တာ”

“ကြာမှာ လား ...”

ခင်ညက်ညောက မျက်မှောင်လေးကုပ်ရင်း ...

“ဘာကြာမှာ လားလဲ ...”

“ဒီထဲမှာ ကြာမှာ လားလို့ မေးနေတာ”

“ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ”

“ဟာ ... ဆိုင်ပြီလား၊ ခင်ဗျားကားက ကျွန်တော့်ရှေ့ကို ပိတ်သွားပြီ

လေ”

ဒီတော့မှ ကားအနေအထားတွေကို ခင်ညက်ညောက ပြန်အကဲခတ်ရင်း ...

“ရှင် နောက်ဘက်ကို နည်းနည်းခေါက်ဆုတ်ပြီးထွက်ရင် ရပါတယ်”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားပြောမှ လား၊ ခုတော့ ရသေးတာပေါ့ ကျွန်တော် အထဲဝင်တုန်း တစ်ယောက်ယောက်က နောက်ဘက်မှာ ပါ မလွတ်မကင်း ဝင်ပိတ်ရပ်သွားရင်ကျတော့ ဘယ်လိုလုပ် ရမလဲ”

ခင်ညက်ညောက မျက်နှာလေးပုပ်ရင်း ...

“မကြာပါဘူး၊ ကျွန်မ ခဏပဲ”

“စောစောကတည်းက ဖြေလိုက် ပြီးရော ...”

“သူများ မေးတိုင်း လိုက်ဖြေနေလို့ ရမလား၊ ကြည့်ရှုပြီး ဖြေသင့်မှ ဖြေရမှာ ပေါ့”

“ခင်ဗျား မကြာဘူးက ... ဘယ်လောက်လဲ”

ထိုလူက ကားထဲမှ ထွက်လာကာ သူ့ကားကို မှန်တင်သော့ပိတ်သည်

။

ခင်ညက်ညောကလည်း သူ့ကားသူ သော့ခတ်ရင်း ...

“မကြာပါဘူးဆိုမှ ဘယ်လောက်လဲတဲ့ ၊ မိနစ် စက္ကန့် အတိအကျတော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့ ရှင်”

“ခင်ဗျားကိုလဲ အတိအကျ မပြောခိုင်းပါဘူး၊ မှန်းခြေပေါ့”

“မမှန်းတတ်ဘူး”

“ရော် ... ခက်ပဲ ခက်နေပြီ၊ ကိုယ် ဘယ်သွားမယ်၊ ဘာလုပ်မယ်ဆို တာ ရည်ရွယ်ချက် ရှိပြီး ရင် အချိန်လဲ အကြမ်းဖျဉ်း မှန်းလို့ ရပါတယ်ဗျ၊ ကြာမယ်ထင်ရင် စောစောစီးစီးလေး ရွှေ့ရပ်သွား ဗျာ ...။ ကျွန်တော်က ခဏ နဲ့ ပြန်ထွက်မှာ ...”

“အို ... မရွှေ့နိုင်တော့ဘူး၊ ခဏ တစ်ဖြုတ်လောက်တော့လဲ လိုအပ်ရ င် စောင့်ပေါ့ရှင် ...”

“လိုမှ မလိုအပ်ဘဲဗျ”

“ရှင်က ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်မ သိပ်မကြာပါဘူး”

“အင်း ... ခင်ဗျားတို့ မိန်းမတွေ ဒီယုဇနပလာဇာတို့ ၊ စူပါဝမ်းတို့ ၊ စစ်တီးမာ့ထံတို့ ဂျမ်ရှင် အိတ်တို့ ရောက်ရင် ခဏနဲ့ ပြန်ထွက်တယ်ဆိုတာ မျိုးက ရှားသားပဲ၊ ဒါကြောင့် ပြောရတာ”

ခင်ညက်ညောက မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေး ကြိုးတိုး ကျဲစနင့်ထို လူကို မျက်စောင်းရွယ်မိ ကာ ...

“ဈေးဝယ်မှာ ဆိုရင်တော့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ကြာမှာ ပေါ့၊ ကျွန်မက ဈေးဝယ် မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ လာတာ၊ ဒီ လောက်ကြီး ကြာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ တွေ့ချင်တဲ့ သူနဲ့ မတွေ့ရင် ငါးမိနစ်လောက်ဆို ပြန်ထွက်လာမှာ ...၊ ရှင်သာ စူပါမားကတ်တွေ နာမည် ဒီလောက် ရွတ်ပြနေရင် လှည့်ပတ်သွားနေလို့ သာ ဖြစ်ရမယ်၊ ရှင်ပဲ ကြာမှာ ပါ”

“ဪ ... ကျွန်တော်က မကြာမှာ မို့ ခုလို ပြောနေရတာပေါ့”

“ကဲ ... ပြီးရောပေါ့ရှင်၊ အခုပြောနေတာကိုပဲ မနည်းဘူး ကြာနေပြီ”

ခင်ညက်ညောက လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည် ။ အထဲဝင်သော

တံခါးမကြီး ရှေ့နားလောက် ရောက်မှ ပင် ...

“ဒီမှာ ...ဒီမှာ ...၊ ခင်ဗျားကြာနေရင် ဘယ်လိုက်ရှာခေါ်ရမလဲ”

နောက်မှ အသံထွက်လာ၍ ခင်ညက်ညောက လှည့်ကြည့် မျက်စောင့်ရွယ်မိကာ ...

“မသိဘူး၊ ရှင့်ဟာရှင် ရှာချင်တဲ့ နေရာ လိုက်ရှာပေတော့”

မပြုံးတပြုံး လှုပ်ကာ ကျန်ရစ်သော ထိုလူရွယ်ကို ကျောခိုင်းပြီး ခင်ညက်ညောက ပလာဇာ ကြီးထဲ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ။ စက်လှေကားမှ တစ်ဆင့် ဒုတိယထပ်ကို တက်လာခဲ့သည်။ ။ ဒုတိယထပ်မှ အီမိုးရှင်းနဲလ်ဂိုင်း (Emotional Guy) ဟု အမည်ပေးထားသော ဆိုင်ခန်းဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

မှန်ချပ်များ နှင့် ကာရံဖွဲ့စည်းထားသော ထိုဆိုင်ခန်းမှာ တော်ရုံတန်ရုံ အမျိုးသမီးကလေးများ မဝင်ဝံ့လောက်စရာပင်။ မီးရောင်ကိုလည်း နီကျင်ကျင် မှိန်တိန်တိန် ထွန်းညှိထားပြီး ယောက်ျား အသုံးအဆောင်၊ အဝတ်အထည်၊ အမွှေးအကြိုင်၊ အဆင်တန်ဆာတို့ သာ စုံစုံလင်လင်ရောင်းသော ဆိုင်တစ်ခုပင်။

ရောင်းသောသူတွေကလည်း အရွယ်ခပ်မိမိ ယောက်ျားပျိုကလေး သုံးယောက် ...။ သူတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ပြင်ဆင်ဝတ်စားထားကြကာ ဈေးရောင်းနေသည် နှင့် မတူဘဲ မော်ဒယ်လ်ဘွိုင်း သုံးယောက် ရှိုးပွဲပြနေသည် နှင့် တူနေသေးရာ တော်ရုံနှင့် ဝင်ကြည့်ဖို့ ရာ ခက်ပါသေးသည်။ ။

ယောက်ျားဖော်နှင့်လာသော မိန်းကလေးတွေလောက်သာ ဆိုင်ထဲ တွေ့ရတတ်ပြီး သီးသန့် ကိုယ့်ဘာသာ လာသော မိန်းကလေး

အတော်ရှားပါသည်။ ကိုယ့်ရဲ့ အဖေ၊ အစ်ကို၊ မောင် သူငယ်ချင်း၊ ချစ်သူ တို့ အတွက် ပေးဖို့ ရာ လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဝယ်ချင်သည့် အကြောင်းရင်းမျိုးလည်း မိန်းကလေးတို့ မှာ ရှိနိုင်ပေသေးရာ မိန်းကလေးအရောင်းသမားလည်း ခန့်ထားဖို့ သင့်သည် ဟု တော့ ခင်ညက်ညောက တွေးမိပါသေးသည်။

သို့ပေမဲ့ ကိုယ့်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ကိုယ်ကလည်း အဖေ၊ အစ်ကို၊ မောင်၊ သူငယ်ချင်း၊ ချစ်သူအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဝယ်ပေးဖို့ လာကြည့်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ်လာ တာပဲ။

ခင်ညက်ညောက တစ်ဝက်စောင်းစောင်း ဟ၊ ဖွင့်ထားသည့်မှန်တံခါးပေါက်မှ အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ပါသည်။ အရောင်းသမားကောင်လေးသုံးယောက် လာကြည့်နေသော ကောင်လေးနှစ်ယောက်၊ စုစုပေါင်း ယောက်ျားလေးချည်း ငါးယောက်ရှိသော မီးမှိန်ကျင်ကျင် အခန်းထဲ ဝင်ရတာ ရှိုးတိုးရှုန့်တန့်တော့ အနိုင်သားပင်။

ကိုယ့်ဟာကိုယ် မျက်နှာတင်းချီဟန်ဆည်ရင်း အနီးဆုံးရောက်လာသော အရောင်းကောင် ကလေးကို လှမ်းကာ ...

“တို့ ... ဟိုတစ်နေ့က လာသေးတယ်၊ မှတ်မိလား မသိဘူး”

“ခင်ဗျာ ...”

“ဪ ... ဒီဆိုင်က ဦးနီညိုလွင်နဲ့ တွေ့ဖို့ လေ၊ ဟိုတစ်ရက်က တစ်ခေါက် လာပြီးပြီ”

“ဪ ... ဟုတ် ...၊ အစ်မ ...၊ မှတ်မိပြီ”

“အင်း ... ခုလဲ မရှိဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်အစ်မ ... အစ်ကို မရှိဘူး”

ခင်ညက်ညောက သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း ...

“လာရတာလဲ နှစ်ခေါက်ရှိပြီကွာ”

“အစ်ကိုက မရှိတာ များ တယ်”

“မရှိတာများမှန်းတော့ လက်တွေ့နှစ်ခေါက်မို့ ယုံပါပြီ၊ ဟိုတစ်နေ့က တို့ လာတာ သူ့ကို မပြောပြဘူးလား”

“ပြောပြပါတယ်”

“တစ်ပတ်အတွင်းပြန်လာခဲ့မယ်လို့ မှာ ခဲ့တယ်လေ”

“အဲဒါလဲ ပြောတော့ ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ပတ်အတွင်း မရေရာ တဲ့ ရက်တစ်ရက်ဆို တော့ အစ်ကိုလဲ စောင့်ဖို့ ခက်နေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

သူတို့ ဆင်ခြေကလည်း ကောင်းသား။ ခင်ညက်ညောက သက်ပြင်း ရှိုက်ရင်း ...

“တို့ ဖုန်းနံပါတ် ပေးခဲ့သေးတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ၊ အစ်မရေးပေးခဲ့တဲ့ နာမည်လဲ သူမသိဘူးတဲ့ ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တို့ ကို သူ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ် ခုရှိလို့ သူ့ကို ဆက်ခိုင်း တာပါ”

“အစ်ကိုကို ဖုန်းနံပါတ်တော့ ပေးလိုက်ပါတယ်”

“အင်း ခုလောက်ရှိ ပျောက်မယ်ထင်ပါတယ်”

ကောင်လေးက ရယ်ဟဟ လုပ်နေသည် ။ ပုံစံမှာ ပျောက်ဖို့ သေချာကြောင်း ထောက်ခံ အတည်ပြုသလိုပင်။

“အစ်မ ကိစ္စပြောပြီး မှာ ထားခဲ့ပါလား”

“တို့ ကိစ္စက အဲသလို မှာ ထားခဲ့လို့ မရပါဘူး၊ သူနဲ့ သေသေချာချာ တိုက်ရိုက်တွေ့ပြီးမှ ပြောလို့ ဆိုလို့ ရမယ့် ကိစ္စပါ။ သူ့လိပ်စာတို့ ၊ ဖုန်းနံပါတ်တို့ ရော ...”

“အစ်ကိုက သူ့လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို လျှောက်မပေးရဘူးလို့ မှာ ထားတယ် ခင်ဗျ”

“အမယ် ... တို့ က အလွဲသုံးစားလုပ်မှာ မှ မဟုတ်တာ။ ကိစ္စအရေးကြီးနေလို့ ဟာကို ...၊ ပြောပြနိုင်ရင် ပြောပြပါကွာ ... ၊ ဖုန်းနံပါတ်ပဲလေ”

“အစ်ကို စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်၊ မပြောရဘူး မှာ ထားရက်နဲ့ ပြောလိုက်ရင် ကျွန်တော် အလုပ် ပြုတ်မှာ ပေါ့ အစ်မရ ...”

အင်း ... ခက်ပဲ ခက်နေပြီ။

“ဒါဖြင့် တို့ က ဘယ်နှခေါက်ထိ လာရှာနေရမှာ လဲ ကျွတ် ...”

“အစ်မ ကိစ္စအရေးကြီးရင်တော့ ...”

“ကြီးတယ် ... ကြီးတယ်၊ အရေးကြီးပါတယ် ဆိုနေတာကို”

“အစ်မကသာ အရေးကြီးနေတာ ... ၊ အစ်ကိုကတော့ အစ်မကို မသိတော့ သူ့အတွက် အရေးမကြီးလောက်ဘူး ဖြစ်နေမှာ ပေါ့”

“ကဲ ...ဒါဖြင့် ဆိုင်ဘယ်အချိန် ပိတ်လဲ၊ သူ ဆိုင်တော့ လာပိတ်မှာ ပေါ့”

ကောင်လေးက လေသံနှင့် ရယ်ကာ ခေါင်းကုတ်ရင်း ...

“တစ်ခါတလေမှ လာပိတ်တာ အစ်မရ ...”

“ဟာ ... မင်းတို့ ဟာက တမင် ငြင်းထုတ်နေသလိုပဲ”

“အဲသလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ အစ်မရာ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်ပါ၊ အစ်ကိုက နေ့တိုင်း ဆိုင်လာ မပိတ်ဘူး”

“စီးပွားရေးကို သူပဲ ပစ်စလက်ခတ်နဲ့ ၊ ဒါဖြင့် ... ဒီဆိုင်ကြီး ဘယ်လို ထားလဲ၊ ဟောင်းလောင်း ဖွင့်ခဲ့ရောလား ...”

ခင်ညက်ညောက စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာပါသည်။ ။

“ဒီအတိုင်းတော့ ဘယ်ပစ်ခဲ့မလဲ၊ ဆိုင်ပိတ်ချိန်တန်လို့ အစ်ကိုမလာရ င် ကျွန်တော်တို့ ဘာသာ ဆိုင်ကို ပိတ်ပြီး တစ်ယောက်ယောက် သော့ယူ သွားလိုက်တာပေါ့၊ အစ်ကိုကလဲ စိတ်ချပါတယ်၊ မနက်ကျ ... ကျွန် တော်တို့ ဘာသာ ဆိုင်လာဖွင့်လိုက်တာပဲ”

“ဟင် ... သူကလဲ တစ်မျိုးပဲ၊ တို့ မှာ က ဖမ်းမမိနိုင်တာ တစ်ခက်ပဲ၊ သူနဲ့ တွေ့ဖို့ အရေးကြီး နေတယ်၊ ဒီဆိုင်လိပ်စာရအောင်ကိုတောင် မနည်းကြိဖန်ပြီး သိခွင့်ရလိုက်တာ ...၊ လိပ်စာကလဲ စုံစမ်းမရ၊ ပြီးတော့တို့ က ရန်ကုန်မှာ အမြဲနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူနဲ့ တွေ့ကိုတွေ့မှ ဖြစ်မှာ ”

ကောင်လေးမှာ လည်း ဘာမှ အကြံမပြုတတ်ဘဲ ဦးနှောက်ခြောက် လာပုံရသည်။ ။

“ဒီနေ့ သူဆိုင်ကို လာဖို့ ရှိလား၊ ရှိရင် ထိုင်စောင့်မယ်”

“ဒီနေ့လာမယ်၊ မလာဘူး ... သူပဲ သိတာ”

“ကျွတ် ... ဒါဖြင့် သန်ဘက်ခါ တို့ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ တစ်ပတ်အတွင်း က တစ်ရက်ရက်ကို စောင့်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး နော် ... အတိအကျမှာ တာ၊ သန်ဘက်ခါ သောကြာနေ့၊ နေ့လယ် တစ်နာရီ လောက်လာခဲ့မယ်၊ ဒါဆိုရင် ဖြစ်မလား”

“ကျွန်တော်ကတော့ အစ်မမှာ တဲ့ အတိုင်း အစ်ကိုကို ပြန်ပြောမယ်လေ၊ ဖြစ်မဖြစ်၊ စောင့် မစောင့်၊ တွေ့ မတွေ့က အစ်ကိုအလုပ်ပါ၊ အားတော့နာတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ အာမ,မခံနိုင်လို့ ပါ”

“အမယ်လေး ...၊ မင်းတို့ အစ်ကိုက ကြီးကျယ်နိုင်လွန်းတယ်၊ ကဲပါ ...ကဲပါ၊ သူက စောင့်စောင့်မစောင့်စောင့် တို့ က အလိုရှိတဲ့ သူကိုး၊ လုံ့လစိုက်ထုတ်ရတော့မှာ ပေါ့ တို့ တော့ လာခဲ့ မယ် ... သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ဖုန်းနံပါတ်လဲ သူပျောက်ရင် ပျောက်မှာ ပါ၊ တို့ ထပ်ရေးပေးခဲ့ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခင်ညက်ညောက လွယ်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ် ဖွင့်ကာ စာရွက်ပိုင်း ထုတ်ယူ၍ နာမည်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ရေးချလိုက်ပါသည်။ ။ ကောင်လေးတွေကတော့ တဂျီဂျီတွေ့ခွင့် လာတောင်းနေရသည့် သူ့ကို ဘာများ ထင်မလဲ။ အို ... ဘာထင်ထင်၊ ဂရုမစိုက်နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်က အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ လာပတ်သတ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ကိုယ့်ကိစ္စနှင့်ကိုယ် အရေးကြီးနေတဲ့ ဟာ ...။ ကိုယ့်မှာ ခိုင်လုံသော ကိစ္စရှိမှန်း ကိုယ့်ဘာသာ သိရင် ပြီးတာပဲ။

“ရော ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ့ကို ထပ်ပြောပြပါဦး၊ သူ တို့ , ကို မသိတာ မှန်ပါတယ်လို့ ၊ ဒါပေမဲ့ ... တို့ က သိနေတယ်၊ ကိစ္စရှိနေတယ်လို့ ...၊ ဒီကိစ္စက အရေးကြီးတယ်လို့ ... နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီဖုန်းကိုတော့ ပေးလိုက်ပါဦး၊ တကယ်လို့ ... သန်ဘက်ခါ သူမ အားတာတို့ ...တစ်ရက် ရက် သူ အားမယ့်ရက် ပြောချင်တာတို့ ဆိုရင် ... ဆက်လိုက်လို့ ရအောင်လေ ...၊ တို့ ညနေ ငါးနာရီ နောက်ပိုင်း အပြင်မထွက်ဘူး၊ ဒီ ဖုန်းနံပါတ်မှာ ပဲ ရှိမယ်၊ ကျေးဇူး ပြုပြီးတော့ ဆက်ပေးပါလို့ ... နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တကယ်တော့ အရေးကြီးကိစ္စဆိုတာက တို့ ဘက်က အရေးကြီးနေရတာ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သူ့ကို တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရတဲ့ အထိ တို့ က ဆက်သွယ်နေရမှာ ပါပဲ၊ ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ... လက်ခံတွေ့ဆိုရင် ... ကျေးဇူးအထူးတင်ရမှာ ပါ၊ အဲဒါပါ ပြောပြပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သေချာပြောပြပါမယ်”

“မင်းကိုလဲ ကျေးဇူးပါပဲ”

“အာ ... ရပါတယ်၊ မှာ တာပြောပေးရုံပဲဟာ၊ ဟိုနေ့ကလဲ ပြောပြပါတယ်၊ ဆုံးဖြတ်တာ ကျတော့သာ အစ်ကိုပဲ ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်တာမို့ပါ”

“အေး ... အေး ဒါဖြင့် သွားတော့မယ်နော်”

ခင်ညက်ညောက ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ။ တွေ့ချင်သူကို မတွေ့ရ၍ စိတ်ဓာတ်ကျ ကာ ဆိုင်တွေ ကြည့်ဖို့ မွေဖို့ လည်း စိတ်မဝင်စားတော့ပါဘူး။ ။ ဪ ... စိတ်ဝင်စားလို့ လည်း ဘယ်ရ ပါ့မလဲ။ ကားပိတ်နေလို့ မကြာပါနဲ့ ပြောသူက ရှိသေးတာ။ ခင်ညက်ညောက ကားရပ်ထားရာဆီကို ပဲ သွားလိုက်ပါတော့သည်။ ။

ခင်ညက်ညောပေးခဲ့သော ဖုန်းနံပါတ်စာရွက်လေးကို ကိုင်ကာ တစ်
နေရာရာမှာ သိမ်းဖို့ ပြင်သော ထွန်းထွန်းသည် မှန်တံခါးပေါက်မှ ခပ်မ
တ်မတ် ဝင်လာသော နီညိုလွင်ကို လှမ်းမြင်လိုက် လျှင် ...

“ဟာ ... အစ်ကို လာပြီ”

နီညိုလွင်က ထွန်းထွန်းကို ပြုံးပြလိုက်ရင်း ရေသောက်ဖို့ ရာ နောက်
ဘက်ထောင့်မှ ရေခဲ သေတ္တာ အသေးလေးဆီ လာလိုက်ပါသည်။ ။ ရေသ
န့်ဘူး တစ်ဘူး ထုတ်ယူစဉ် ...

“ဒီလိုမှန်းသိ ... ဟိုအစ်မကို စောင့်ခိုင်းပါတယ်”

“ဘယ် အစ်မလဲ ..”

“ဟိုတစ်နေ့က တစ်ခေါက်လာတာလေ၊ အစ်ကို မသိဘူးဆိုတာ ... ခ
င်ညက်ညောလေ ...၊ ခုလေးတင်ပဲ တစ်ခေါက်လာသွားတယ်”

နီညိုလွင်က ရေကိုမော့သောက်ပြီးလျှင် ...

“ခုနက ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားတဲ့ နက်ပြာဝတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေး
လား”

“ဪ ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကို တွေ့လိုက်လား”

“အေး ... ထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်တယ်”

“အစ်ကို မသိဘူးဆိုတာလေ၊ အခု လူကိုယ်တိုင်တွေ့ရတော့ရော ...
သိလား”

“ဟင့်အင်း ၊ မသိပါဘူးကွ၊ ဘာတဲ့ လဲ သူက ...”

“အရေးကြီးလို့ ပါတဲ့ ၊ အစ်ကိုက မသိပေမဲ့၊ သူက သိတယ်ပေါ့၊ မှာ
ခဲ့လို့ လဲ မရဘူးတဲ့ ၊ တွေ့မှ ပြောလို့ ရမှာ တဲ့ ၊ သန်ဘက်ခါ နေ့လယ်တ

စံနာရီ တစ်ခါ ထပ်လာမယ်တဲ့ ၊ စောင့်နိုင်ရင် စောင့်ပါတဲ့ ၊ မအားရင် ဘယ်နေ့အားလဲ ဖုန်းပြန်ဆက်ပေးပါတဲ့ ၊ ဒီမှာ ဖုန်းနံပါတ် ထပ်ပေးသွားတယ်”

နီညိုလွင်က လှမ်းယူကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။ ခင်ညက်ညော။ ဒီနာမည်ကို သူ တကယ် မသိတာပါ။ နာမည်တင်မက ... လူကိုလည်း မြင်လိုက်ရပေမဲ့ မသိပါ။

“သူတို့ ဘက်ကသာ အရေးကြီးနေတဲ့ ကိစ္စမို့ မတွေ့မချင်း ဒီလိုပဲ ကြိုးစားနေရမှာ တဲ့ ၊ တွေ့ရင်လဲ တွေ့လိုက်ပေါ့ အစ်ကိုရာ ...၊ ထပ်ခါ ထပ်ခါ လာဦးမှာ ပဲ၊ သေချာပါတယ် ကြည့်ရတာ ...”

“တွေ့ဖို့ ဝန်မလေးပါဘူးကွ”

“ဒါဖြင့်လည်း ဖုန်းဖြစ်ဖြစ် ဆက်လိုက်စမ်းပါ အစ်ကိုရာ”

“အေးလေ ဆက်ကြည့်လိုက်တာပေါ့၊ ဟိုတစ်နေ့ကတော့ ခေါင်းထဲ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့နဲ့ အလေး အနက်လဲ မရှိတော့ မေ့သွားတာ၊ ဖုန်းနံပါတ် ပါ ပျောက်သွားတာ ခုထပ်ရေးပေးသွားတော့ အတော် ပါပဲ၊ ညနေကျ ဆက်လိုက်တာပေါ့”

“ငါးနာရီနောက်ပိုင်း ရှိတာ သေချာတယ်တဲ့ ”

“အေး ... အေး”

“သူက ရန်ကုန်ကလဲ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ”

နီညိုလွင်က ပြုံးပြီး ထွန်းထွန်းကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“နောက်ကော ...”

“ဒါပါပဲ ... ကုန်ပြီ”

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရေချိုးပြီး ထမင်းမဆာသေး၍ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ် ကိုင်ကာ ခင်ညက်ညောက ဧည့်ခန်းကို ထွက်လာပါသည်။ ။ တယ်လီဖုန်းနှင့် မနီးမဝေးနေရာမှာ ထိုင်မိခြင်းဟာလည်း မသိစိတ်က တယ်လီဖုန်းကို မျှော်မိခြင်းပါပဲ။ ဖုန်းက လာချင်မှ လာမှာ နော်ရယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောပြီး နှစ်သိမ့်ဆုံးမထားပေမဲ့ စိတ်ဆိုတာက အစိုးမရ။ ဆုံးမလို့ လည်း မရပေ။

မဂ္ဂဇင်းကိုဖွင့်ကာ ဟိုဟိုဒီဒီ လှန်လှောရင်း ဖျပ်ခနဲ ကိုရဲကို သတိရပြန်သည်။ ။

“အေးပုံရေ အေးပုံ”

“ရှန် ... လာပါပြီ မမညက်”

“မလာနဲ့ ...၊ လုပ်စရာရှိတာလုပ်၊ ဖုန်းလာသေးလား မေးမလို့ ...”

“မညက်ဆီကို မလာဘူး”

“ငါ့ဆီမလာပေမဲ့ မေမေ ဒေါ်လေးတို့ ဆီ ဆက်သေးလား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး”

မလာနဲ့ ဆိုပေမဲ့ အေးပုံက ထမင်းစားခန်းနှင့် ဧည့်ခန်းကူးရာဆီကို တော့ ရောက်လာ ရပ်သေး သည်။ ။

“မညက်အမေက မဆွီတီဆီတော့ ဆက်တယ်”

“ဟဲ့ ... တူတူပေါ့ ဟဲ့”

“ဪ ... မတူဘူးလားလို့ ... ဟီး ... ဟီး”

ခင်ညက်ညောက ငပေါမလေး အေးပို့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ချစ်စနိုး ရွယ်လိုက်သည်။ ။ ဇက်ပုကာ နောက်ဘက်ပြန်လှည့်ဝင်ရင်း ရယ်သွားသဖြင့် သူပါ ပြုံးစေ့စေ့ လိုက်ဖြစ်လာပါသည်။ ။ ဆွီတီသည် မေမေ့ညီမ အငယ်ဆုံး ဒေါ်လေးပြုံးရဲ့ သမီး။ ခင်ညက်ညောနှင့် ညီအစ်မ တစ်ဝမ်းကွဲ တော်ပါသည်။ ။

ခင်ညက်ညော ရန်ကုန်အိမ်ကိုလာလျှင် ဆွီတီနှင့် တစ်ခန်းတည်းအိပ်ကာ ဆွီတီတို့ မန္တလေး လာလျှင် ခင်ညက်ညောနှင့် တစ်ခန်းတည်းအိပ်၍ ညီအစ်မဝမ်းကွဲပေမဲ့ အရင်းနှယ် ချစ်ခင်ပါပေ သည်။ ။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးနှစ်ယောက် ဖြစ်၍ လည်း ပိုသံယောဇဉ်ဖြစ်သည် ထင်သည်။ ။ ဆွီတီက ခင်ညက်ညောထက် တစ်နှစ်ကျော်ငယ်ပါသည်။ ။

“မေမေ ဆွီတီကို ဘာပြောလဲ မသိဘူး။”

တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်မိသည်။ ။ ဆွီတီက ရေချိုးနေတုန်းမို့ သွားမေးလို့ မရပါ။ ဆွီတီ တစ်ယောက်ဟာ ရေချိုးရင် ကြာမှ ... ကြာ။ ချေးကို ရေနွေးနှင့် ဖွပြီးမှ စိမ်ပြေနပြေတိုက်ပြီး ရေအေး နှင့် ပြန်ချိုးသည်။ ။ ဒါမှ ချေးစင်တာတဲ့။ ။ ပြီးလျှင် ရေချိုးခန်းထဲက မထွက်သေးဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဘော်ဒီလိုင်းရှင်းတွေ လူးအပြီး နှိပ်နယ်နေသေးတယ်။

မေမေ ဆွီတီကို ဘာများ ပြောမလဲ ...။ မေမေ ဒီတစ်ခေါက် ခင်ညက်ညော ရန်ကုန်လာတာ ကို မကြိုက်ပါ။ ပျင်းလျှင် ပျင်းသလို ရန်ကုန်ကို အခေါက်ခေါက် လာနေကျပေမဲ့ ဒီတစ်ခေါက် လာသောကိစ္စကိုတော့ မေမေက ဝေဖန်သည်။ ။

“ဒီကိစ္စဟာ ဘာမှ ညည်းလိုက်ကြိုးစားနေစရာကို မဟုတ်ဘူး မိညက်၊ ညည်းယောက်ျား ရှားသလား၊ ကဲ ဒီလိုပဲ မေးလိုက်မယ်”

မေမေ ဒီလိုပြောပေမဲ့ ခင်ညက်ညော မနာပေ။ ယောက်ျားတော့

မရှားပေမဲ့ ကိုရဲဟာ ခင်ညက်ညောရဲ့ ချစ်သူလေ။ ငယ်ကချစ်သော ငယ် ချစ်တော့ မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ သံယောဇဉ်ဖြစ်ဖို့ ခက်သည် ။ တကယ်တော့ ငယ်ချစ်ဆိုတာ သူများ တွေ ပြောရသလောက် အဖြတ်ရ၊ အမေ့ရခက်မည် မထင်ပါဘူး။ ကိုယ်က ငယ်ချစ်မရှိလို့ လားတော့ မသိဘူးပေါ့လေ။

ငယ်နုစဉ်က အချစ်မျိုးဟာ အချစ်ဆိုမှ အချစ် တခြားဘာမှ မပါ။ အရှုံးအမှူး အလူးအလဲ အချစ်ဆိုမှ အချစ်ပဲ ဖြစ်နေတာ။ အချစ်ဆိုတာ ယောက်ျားတွေအတွက် ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု။ မိန်းမတွေအတွက်က တစ်ဘဝဆိုပေမဲ့ ခင်ညက်ညော အတွက်က အချစ်ဆိုတာ ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုပါပဲ။ သူမရှိဘဲ ဆိုရင်တော့ လစ်တစ်တစ်ဟာတာတာ၊ အင်္ဂါ မစုံသော ဘဝတစ်ခုလို ဖြစ်နေမှာ ဟုတ်ပေမဲ့ သူနဲ့ ချည်းပဲ တစ်ဘဝလုံးကို အဓိပ္ပာယ် မဖွင့်ဆိုနိုင်ပေါင်။

ကြီးမှ ချစ်ရသော အချစ်မှာ က ဦးနှောက်၊ အသိဉာဏ်၊ ဆင်ခြင်တုံတရားပါလာခဲ့ပြီလေ။ ချင့်ချိန်တိုင်းထွာမှုလည်း ပါလာခဲ့ပြီ။ ဒီအတွက် ဖျက်ရခက်ပြီ။ သေချာစဉ်းစားရွေးချယ်ချစ်ခဲ့၍ အလွယ်နှင့် ဖျက်ရခက်သည် ။ ဒီတော့ မေမေရဲ့ ယောက်ျား ရှားသလား မေးတာကို ငုံ့ခံပြီး ကိုရဲကို မဖြတ်နိုင်ဘဲ ဒီကိစ္စအဝဝကို လိုက်လံစုံစမ်းပါဝင်နေခဲ့တာ။

ပြီးတော့ ခင်ညက်ညက်အကြောင်းပြုလို့ ကောင်းနေသေးတာက သူဟာ ဥပဒေနှင့် ကျောင်းပြီး ခဲ့၍ လုပ်မည်ဆိုလျှင် ရှေ့နေမကလေး လုပ်လို့ ရတဲ့ သူ။ ကိုရဲ ငှားရမ်းထားသော တိုင်ပင်ထားသော ရှေ့နေကြီးဟာလည်း ခင်ညက်ညောတို့ ဆရာဖြစ်ခဲ့ဖူးသူပင်။ ဒီတော့ ဥပဒေသမားမို့လည်း ဒီကိစ္စကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စား ဝင်ပါနေသယောင်ယောင် ခင်ညက်ညောက ပုံဖမ်းထားသည် ။

မေမေဟာ အသက်သာ ငါးဆယ်ကျော်ရုံ။ ရှေးဆန်သည် ။ အိမ်ထော

င်ပြုလည်း နောက်ကျခဲ့ တာ ရိုးရိုးအေးအေး တုံးတုံးဖြစ်သည်။ မေမေ အဖို့ ရာတော့ ကိုရဲနှင့် ခင်ညက်ညော လက်ထပ်ဖို့ တိုင်ပင်စီစဉ်ထား တာကို ဖျက်စေချင်နေသည်။

ဒေါ်လေးက မေမေထက် ဆယ်နှစ်ငယ်ကာ လေးဆယ်ကျော် ခေတ် မီမီ၊ ဆွီတီကို ခင်ညက်ညော မေမေထံမှ ရသော ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့် ထက် သုံးလေးဆပိုပေးထားသော မိခင်မျိုး ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် ဒီ ရန် ကုန်အိမ်၌ ခင်ညက်ညော စိတ်ပိုလွတ်လပ်တာပင်။ ခုကိစ္စကိုလည်း ဒေါ် လေးက နားလည်မှုအပြည့်အဝရှိသည်။

“စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ဟေ့ မိညက်ရေ ...။ ပြီးရင် ကောင်းလဲကိုယ်ပဲစံ ... ဆိုးလဲ ကိုယ်ပဲ ခံရ မှာ ”

ဒေါ်လေးက ဒါပဲ ပြောပါသည်။

ခင်ညက်ညောသည် ဆွီတီကို စောင့်ရင်း မစောင့်နိုင်တော့၍ အခန်း ထဲ ပြန်ထဝင်လာကာ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ပုတ်လိုက်သည်။

“ဆွီတီ မပြီးသေးဘူးလားဟာ”

“ပြီးတော့မယ် ... ဘာလဲ အိမ်သာတက်မလို့ လား”

“ဟာ မတက်ပါဘူး၊ ပြီးရင် ထွက်ကွာ ... ပြောစရာ ရှိတယ်”

“ပြောလေ ...”

“ဟာ နင်ထွက်ခဲ့ ... မြန်မြန်လုပ် ...”

“ပြီးပြီ .. ပြီးနေပါပြီ ...”

ခဏအကြာမှာ ဆွီတီက ရေချိုးခန်းထဲမှ မွေးကြိုင်စွာ ထွက်လာသ ည်။

“လွန်ကို လွန်တယ် ... တစ်နေ့တစ်နေ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သ, နေတာ နဲ့ ပဲ နေ့တစ်ဝက် ကုန်နေတယ် ...”

“ဒါပေါ့ ... မြန်မာပြည်ရဲ့ အချမ်းသာဆုံး စာရင်းဝင် ငါးဦးထဲပါတဲ့ မိ သားစုထဲက လူနဲ့ မှ လက်ထပ်ဖို့ ချိတ်မိမထားဘဲ၊ သ,ရသေးတယ် မည က်ရေ ...”

“ရှည်လိုက်တာဟာ ...”

“မညက်က သူသ , ဖို့ မလိုတော့တိုင်း ပြောနေတာကိုး၊ သူကတော့ ဂရိတ်သူဌေးကြီးရဲ့ သား သူဌေးကလေးကြီးနဲ့ ယူတော့မှာ ကိုး ...”

“ဘာ ... သူဌေးကလေးကြီးလဲ”

“ ‘ကလေး’ က အသက် ငယ်သေးလို့ ထည့်တာ၊ နောက်ဆုံး ‘ကြီး’ က ငယ်ပေမဲ့ သူ့ကိုယ်ပိုင်နဲ့ တင် ချမ်းသာနေတာက တခြားသူဌေးကြီး တွေနဲ့ တန်းတူပဲမို့လို့ မလျှော့နိုင်လို့ ထည့်တာ၊ အဲဒါကြောင့် ‘သူဌေးက လေးကြီး’ ...”

“သူပဲ ထူးတယ် ...”

“ကဲ တံခါးခေါက်တာက ဘာအတွက်လဲ ...”

“မေမေ ဖုန်းဆက်တယ်ဆို .. နင့်ဆီ ...”

“အင်း ...”

“ဘာပြောသေးလဲ ..”

“မညက် ဘာတွေ လှုပ်ရှားနေလဲပေါ့၊ ဘယ်သွားလဲ၊ ဘာလုပ်လဲ၊ ဘယ်အချိန် ပြန်လဲ၊ ဘာလဲ ညာလဲပေါ့ကွာ ...”

“နင် ဘာပြောလိုက်လဲ ...”

“လူတစ်ယောက်ကို ရှာနေတာ ခုထိတွေ့ခွင့်မရသေးဘူးလို့ ၊ အဲဒီ
တွေ ထွက်တယ်၊ နာမည် ကျော်ဝတ်လုံတော်ကြီးတချို့နဲ့ သွားတွေ
ဆွေးနွေးတယ်၊ ညနေ ငါးနာရီမထိုးခင် အမြဲပြန်တယ်၊ ဒါပဲပေါ့ ...”

“ဒီတော့ ဘာပြောသေးလဲ ...”

“လက်သုံးစကားပဲပေါ့။ ဒီကိစ္စထဲ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး စွမ်းစွမ်းတမံ
လိုက်လုပ်ရှားရကောင်း လား၊ ယောက်ျားပဲ ... တခြားယူစရာ ပြည့်လို့ ၊
အရှုပ်အရှင်း ဖြစ်လာတဲ့ လူစားအတွက် ဒီလောက် လိုက်လုပ်နေတာ ရှ
က်ဖို့ ကောင်းတယ်ပေါ့ မညက်ရာ၊ ကြီးကြီးက သနားတော့ သနားပါရဲ့
...၊ မညက်ကို မနိုင်ဘူး ...”

“ဟဲ့ မနိုင်ဘူးပြောရအောင် ငါက ဘယ်လောက်များ ဆိုးနေလို့ လဲ ...
”

“မဆိုးပါဘူး၊ မဆိုးပေမဲ့ မညက်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုယ့်ဟာနဲ့
ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ရမှ လေ၊ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပြစ်ချက်မရှိပေမဲ့
ကြီးကြီးက ငါးဟင်းချက်ထားလို့ မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး အပြင်ကို ဟင်းထွ
က်ဝယ်ပြီး စားတာမျိုးပေါ့၊ မကြိုက်ရင် မလုပ်ဘူး၊ ကြိုက်တာကို လုပ်ကို
လုပ်ရမှ ... အဲဒါမျိုးလေ ... တက္ကသိုလ်ရောက်တော့လဲ ကြီးကြီးက
တခြားဘာသာ ယူစေချင်တယ်၊ မညက်က ဥပဒေအကြောင်းတွေ ပုဒ်မ
တွေ စိတ်ဝင်စားလို့ ဆိုပြီး လောပဲ ယူတယ် ...”

“ငါလုပ်တာထဲ ဘာဆိုးတာ မှားတာပါလဲ ...”

“မပါသေးပါဘူး ...”

“အောင်မာ ပြောပုံက ပါလာလတ္တံ့လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ...”

“ခုကိစ္စကတော့ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပေါ့ ...”

“ဒါကတော့ ကိုရဲ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ငါယုံတာကိုး၊ သူ သိကို မသိလိုက်တာလို့ ငါယုံတာကိုး ...”

“ယုံတာလား၊ ဖြစ်စေချင်တာကိုပဲ ယုံပစ်လိုက်ရတာလား ...”

“နှစ်ခုလုံးပဲ ...”

“ဆွီတီ ဆိုရင်တော့ အင်တင်တင်တော့ ဖြစ်သွားမှာ ပဲ ...”

ခင်ညက်ညောက သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပါသည်။ သူလဲပဲ အင်တင်တင်တော့ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲကသာ ကြိတ်ပြီး အင်တင်တင် ဖြစ်မိတာပါ။ အပျော်ရယ်လို့ လဲ ငယ်တုန်းက ရည်းစားမထားဖူးခဲ့ဘဲ ဘွဲ့ရမှ အသိဉာဏ်ရင့်မှ ရခဲ့တဲ့ အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံသော ဒီချစ်သူလေးတစ်ယောက်ပဲ ထားဖူးတာ။

တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ အဖက်ဖက်က စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရွေးလိုက်ပြီးမှ ချစ်လိုက်တာမို့ ဒီအချစ်ကို ပြန်ဖျက်ဖို့ အကြောင်းရင်းများ စွာနှင့် ခက်နေပါသည်။ ကိုရဲဟာ မိန်းကလေးတိုင်း ဝိုင်းဝိုင်းလည် လိုချင်ကြတဲ့ နှင်းဆီခိုင်လေး။ သို့ပေမဲ့ ခုတော့ ထိုနှင်းဆီခိုင်ဟာ ပစ်ရမှာ လဲ , အဆီ တင်မက ဆီဦးထောပတ်၊ မလိုင်တွေပါ တဝင်းဝင်း။ စားရမှာ ကျတော့ သဲတရှုပ်ရှုပ် မဟုတ်ဘဲ ခြေနင်းဖတ်ပေါ် ပြုတ်ကျရုံလောက်ရယ်။

ဒါကို ဗွေယူ၍ တင်းတင်းမာမာ ဆုံးဖြတ်ဖို့ အရေး ... ဆီဦး၊ ထောပတ်၊ မလိုင်တွေ၊ ချစ်တွေ၊ ချောကလက်တွေနှင့်တူသော ကိုရဲရဲ့ အကောင်းစား အရည်အချင်းတို့ က မျက်စိရှေ့ ဝင်းဝင်း ဝင်းဝင်းနှင့် ပိတ်ဆီးနေကြသည်။

“မညက် ဇွတ်လုပ်နေတာ ကြီးကြီး စိတ်ကောင်းပါ့မလား ...”

“အားလုံးဖြေရှင်းပြီး ပြေလည်သွားရင် ကောင်းသွားမှာ ပါ။ အစက တည်းက ငါ ကိုရဲ့ ကို ရွေးတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ မေမေ အရမ်းဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူကျေနပ်ခဲ့တာပဲ ...”

“ဒါတော့ သဘာဝပေါ့၊ မန္တလေးမှာ သူတို့ လောက် ချမ်းသာတာ သူတို့ ပဲဟာ၊ ကိုယ့်သမီး ထိပ်ဆုံးတန်းရောက်မှာ ”

ဆွီတီက မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကာ ခင်ညက်ညောကို ကြည့်ရင်း ...

“ဒါပေမဲ့ ကိုရဲက မညက်ကိုတော့ တကယ်ချစ်တာနော ...”

“ထင်ရတာပဲ ...”

“အမလေး၊ ဂုဏ်မောက်မနေပါနဲ့ ၊ ပါးစပ်ကသာ ထင်ရတာပဲ၊ မျက်လုံးကြီးက ကျေနပ်နေတတာ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ မညက်က လှတယ်၊ လှတာထက် ကျက်သရေလဲ ရှိသေးတယ်၊ ကြည်ညို ချစ်မြတ်နိုးချင်စရာ မညက်သာ အင်္ဂလန်မှာ မွေးရင် လေဒီဒိုင်ယာနာ ဒီလောက် ပြည်သူ့အသင်းစွဲ ဖြစ်လာဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ခုတော့ ...”

“အမလေး ဟယ်၊ တော်စမ်းပါ၊ ပိုလိုက်တာ၊ တစ်ခါတည်းမှ ...၊ စိတ်ရှုပ်ရတဲ့ အထဲ ...”

“ဘာတွေ စိတ်ရှုပ်နေပြန်လဲ ...”

“ရှုပ်ရပြီလားဟယ်၊ ဟို နီညိုလွင် ဆိုတဲ့ သူကိုလဲ ရှာကားရှာ၏ ... မတွေ့ဖြစ်နေတာ ...”

“ဒါလေးများ ၊ အင်း နာမည်ကလဲ နီညိုလွင်တဲ့ နော်၊ တစ်မျိုးပဲ၊ ရုပ်က ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး ...”

“မတွေ့ရသေးပါဘူးဆို ...”

“အင်းပါ ... တွေးဆကြည့်နေတာပါ။ ဟိုနေ့က မညက်ပြောတာ ... ယုဇနပလာဇာမှာ သူ့ဆိုင်နော်၊ ဆိုင်နာမည်ဘာလဲ ...”

“Emotional Guy တဲ့ ...”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ယောက်ျားပစ္စည်းတွေ ရောင်းတဲ့ ဆိုင်လေ ...”

“ဟုတ်ပါ၊ နင်သိလို့ လား ဆွီတီ ...”

“သိတာပေါ့၊ ဪ ဒီလူကြီးကိုတော့ မသိပါဘူး၊ အဲဒီဆိုင်က ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ဟိုးအရင် ... ဆွီတီတို့ ကွန်ပျူတာတက်တုန်းက သူလဲ တက်ရင်းသိဖူးတယ် ၊ ဆွီတီကို ကြိုက်တာ ပေါ့၊ အင်း ဟုတ်တယ်၊ သူနဲ့ ယုဇနပလာဇာ သွားတိုင်း တွေ့တယ်၊ ခင်ဖို့ ကောင်းပါတယ် ...”

“ငါ့ကို စကားလက်ခံပြောပေးတဲ့ ကောင်လေးလား မသိဘူး၊ သူတို့ ဖြေပုံတွေကလဲ မရေ မရာနဲ့ ပါလား၊ သူတို့ ဆိုင်ရှင် ကြည့်ရတာ၊ ဆိုင်မှာ ကို မရှိဘူး ... အပြင်ချည်းပဲ ...”

“မညက် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက ဖုန်းလာနေတယ် ...”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ငါနဲ့ တွေ့ချင်တယ်တဲ့ လား ...”

ခင်ညက်ညောက မျှော်လင့်ချက်ကြီးနှင့် လှည့်မေးလိုက်ပါသည်။ ။

“ဝါနဲ့ တွေ့ချင်တယ်တော့ မပြောဘူး၊ ခင်ညက်ညောနဲ့ တွေ့ချင်တယ်တဲ့ ...”

“ဟဲ့ တူတူပေါ့ဟဲ့”

ခင်ညက်ညောက ထထွက်ပြေးခဲ့ပါသည်။ ။

နောက်နား၌ ဆွီတီရယ်ဟဟသံက ဆက်ထွက်နေပေမဲ့ ခင်ညက်ညော အာရုံမစိုက်နိုင်တော့ ပါ။ ဖုန်းကို အမောတကော ပြေးကောက်ကို

င်လိုက်ပါသည်။ ။

“ဟယ်လို ... ခင်ညက်ညောပါရှင် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် နီညိုလွင်ပါ ...”

ခင်ညက်ညောမှာ အမှန်တကယ်ကို ဝမ်းသာအားတက် သွားရကာ

...

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ... ကိုနီညိုလွင်ရယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်သာ ပေးခဲ့ပေမဲ့ စိတ်ဝင်တစားမှ ဆက်ပါမလားလို့ လေ၊ ကိုယ့်ဘက်က အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရပ် ဖြစ်နေပေမဲ့ တစ်ဖက်သားအတွက်က အရေးကြီးချင်မှ ကြီးမှာ လေ၊ စိတ်ဝင်စားချင်မှ ဝင်စားမှာ ၊ ဒီတော့ မရဲတရဲပဲ မျှော်လင့်ရတာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ခုလိုလေ ကျွန်မကို မသိဘဲနဲ့ ဖုန်းပြန်ဆက်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုနီညိုလွင်ရယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒါ မရှင်းဘဲ ဖြစ်နေလို့ ပါ၊ မခင်ညက်ညောကို ကျွန်တော်က မသိဘဲနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်မှုရှိနေသလဲဆိုတာ ...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါတွေကိုပဲ ပြောပြချင်တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ပြောဆိုဆွေးနွေးရမှာ က ရှည်ပါတယ်၊ ဖုန်းနဲ့ ဆိုရင် မရေရာမှာ စိုးရိမ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မကိုနီညိုလွင်နဲ့ တွေ့ပါရစေ၊ ဆိုင်မှာ တော့လေ ... သန်ဘက်ခါ လာဖို့ ကျွန်မမှာ ခဲ့ပါတယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ချာတိတ်တွေ ပြောပါတယ် ...”

“အဲဒါလေ ကိုနီညိုလွင် သန်ဘက်ခါများ ကျွန်မအတွက် အချိန်တစ် နာရီလောက် ပေးနိုင် မလားရှင်”

“အမ်း ... ဖြစ်တာက ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖုန်းနဲ့ ပြောလို့ မရတာက ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးမို့လဲ ...”

“ပြဿနာတစ်ခုပါ၊ ဖုန်းနဲ့ ဆိုရင် ရေရေရာရာ မပြောနိုင်မှာ မေ့ကျန် တာရှိမှာ စိုးလို့ ပါ၊ ကျွန်မ မိကောင်းဖခင် သမီးတစ်ယောက်ပါရှင် ...”

“အို ... ဒါကို ကျွန်တော် ယုံပါတယ်၊ သိပါတယ် ...”

ခင်ညက်ညော ခဏ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ပြီးတော့ ကျွန်မ ရှေ့နေတစ်ယောက်ပါ ..”

“ရှေ့နေ ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ...”

“ဟိုလေ ... ကျွန်တော်တော့ ဘာအမှုအခင်းမျိုးမှ ကျူးလွန်မထားမိ ပါဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်မှုမှ ကိုနီညိုလွင်မှာ မရှိပါဘူး၊ တခြားပြဿ နာတစ်ခုပါ၊ အဲဒီအတွက် နည်းနည်းကူညီ ဆွေးနွေးပေးဖို့ ကိုနီညိုလွင် ကို အကူအညီတောင်းတာပါ ...”

“ကျွန်တော် ကူညီနိုင်တာမို့လို့ လား ...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အထိုက်အလျောက် ကူညီနိုင်ပါတယ်”

တစ်ဘက်မှ အသံက တိတ်ဆိတ်သွားပါသည် ။ စဉ်းစားနေပုံရသဖြင့် ခင်ညက်ညောက တစ်ခဏ အချိန်ပေးပြီးမှ ...

“ကိုနီညိုလွင်အနေနဲ့ အဆင်ပြေတဲ့ နေရာ ယုံကြည်စိတ်ချလောက်

တဲ့ နေရာ စိတ်ကြိုက် ရွေးပါနော်၊ ကျွန်မဘက်က လာတွေ့ပါ့မယ် ...”

“ယုံကြည်စိတ်ချလောက်တဲ့ နေရာရယ်လို့ ရွေးဖို့ မလိုဘူး ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ယေကျား ... ခင်ဗျားက မိန်းမသားပဲလေ ...”

“ကျွန်မ ဆိုလိုတာက ... ကိုနီညိုလွင်အနေနဲ့ သက်တောင့်သက်သာ စိတ်ရှင်းမယ့်နေရာ ထိုင်ခင်းမျိုးကို ပြောတာပါ၊ ကျွန်မဘက်က အကူအညီတောင်းရတဲ့ သူဆိုတော့ ကိုနီညိုလွင် ဆံပေး နိုင်မယ့်နေရာကို ရွေးခွင့်ပေးတဲ့ သဘောပါရှင် ...”

“အင်း ... ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားကို လဲ မယုံလောက်စရာ မရှိပါဘူး၊ ဒီနေ့လယ်ကလဲ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ပါတယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ လှမ်းခေါ်လိုက်ရောပေါ့ရှင် ...”

“လှမ်းခေါ်ဖို့ ကတော့ မသိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာအတွက် ခေါ်ရမှာ လဲဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဆိုင်ထဲက အထွက် ကျွန်တော်ကအလား၊ ဆိုင်က ချာတိတ်က ဖုန်းနံပါတ်ပေး၊ အကျိုးအကြောင်း ပေးပြီး ခုပဲ ထွက်သွားတဲ့ နက်ပြာဝတ်စုံနဲ့ ဆိုလို့ ကျွန်တော် သိလိုက်ရတာပါ ...”

“ဪ ကြည့်ပါဦး၊ တွေ့လွဲကလေး၊ ကျွန်မ ငါးမိနစ်လောက် ဆက်စောင့်မိရင်တောင် ဆုံရ မှာ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မထူးပါဘူးလေ၊ သန်ဘက်ခါ ဆုံရမှာ ပဲဟာ ...”

“သန်ဘက်ခါ အတည်ဖြစ်တယ်ပေါ့နော်၊ ကျွန်မက ကိုနီညိုလွင်ကို မမြင်ဖူးသေးတော့ ဘယ်နေရာမှာ ...ဘယ်လိုချိန်းမလဲရှင် ...”

“မှာ သွားတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော့်ဆိုင်ကိုပဲ လာလိုက်ပါ၊ အဲဒီကမှ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ တစ်ခုခု စားရင်း စကားပြောတာပေါ့၊ ခင်ဗျား ကျွန်

တော့်ကို မြင်ဖူးပါလိမ့်မယ်၊ အင်းလေ ... အဲဒီကျ မြင်ဖူး တာ သိပါလိမ့်
မယ် ...”

“ဟင် ... ရှင့်ကို ကျွန်မမြင်ဖူးတယ်၊ ဘယ်တုန်းက ဘယ်မှာ လဲဟင်
...”

“တွေ့တော့သိမှာ ပေါ့ဗျာ ... ဒါပဲနော် ...”

ရုတ်တရက် ဖုန်းချသွား၍ ခင်ညက်ညောမှာ ဖုန်းလေးကိုင်ပြီး
အူကြောင်ကြောင် အံ့အားသင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ။

★